

at vi har Kvinder med store Evner og stor Arbejdsvillie og Arbejdsstyrke; og at det paa det kirkelige Livs Omraade helt ud er kommet frem, mener jeg, Tiden viser. Jeg kan kun henvise til det Arbejde, der er taget op af Kvinder indenfor Diakonissegeringen, Sygeplejegeringen, Børnesagen og Arbejdet paa Redning af forvildede Kvinder og meget mere. Jeg kan kun udtale min største Agtelse for Kvindens Arbejde paa mange Felter, men jeg kan ikke helt ud erkende, at Kvindens Evner — dermed mener jeg hendes Arbejds-kraft — i fuldt Maal staar lige med Mandens. Og jeg mener, at det bør siges, naar det saa stærkt fremhæves, at Kvinden skal være ligestillet med Manden. Dette kan jeg godt gaa med til paa mange Punkter, men der savnes Bevis for, at Kvindens Arbejds-kraft er lige saa stor som Mandens. Jeg kunde anføre flere Udtalelser, som jeg dog ikke skal komme ind paa. Jeg tror, at her er et Forhold, vi maa tage Hensyn til. Saa længe vi ikke kan indrømme, at Kvindens Arbejdsevne er lige saa stor som Mandens, kan vi heller ikke fuldt ud gaa med til, at Kvinden ligestilles med Manden paa alle Omraader ogsaa i Henseende til Lønnen for udført Arbejde. Ordføreren for Venstre (Inger Gantier Schmidt) nævnede nu et Embedsforhold, nemlig Dommerembedet. Jeg tror, at her er et Omraade, hvor Kvinden paa mange Maader kan være lige saa brugelig som Manden, i hvert Tilfælde i nogle Henseender, men jeg kan ikke lade være med at udtale min Frygt for, at Kvinden her maaske ogsaa har sine uheldige Egenskaber, fordi der, hvor hun har sin Styrke, har hun i mange Tilfælde ogsaa sin Svaghed. Det samme gælder ogsaa for Mænd; hvor vi har vor Styrke, kan vi ogsaa have vor Svaghed. Og jeg er bange for, at man netop der rører ved et Punkt, paa hvilket Kvindens Svaghed maaske vil komme stærkere frem end hendes Styrke.

Ligesom den ærede Ordfører for Venstre vilde jeg have anset det for heldigt, om dette Lovforslag var blevet delt, og det er ogsaa den Stilling, som mit Parti har indtaget i det andet høje Ting. Jeg beklager kun, at Venstres Stilling har været lidt mærkelig i dette Spørgsmaal — jeg tror ikke, at dette Udtryk er for stærkt —, idet Venstres Ordfører i Folketinget ved første Behandling straks udtalte sig i meget nøje Tilknytning til Lovforslaget, men hvorledes det gik ved de senere Forhandlinger, kender vi jo alle sammen. Jeg beklager, at Venstre ikke har sluttet sig helt ud til vort Parti, thi efter hvad der

nu er fremkommet, var der al god Grund til at gøre det. Men naar de ikke har ment at kunne det, er der intet at gøre derved.

Det forekommer mig, at der er praktiske Vanskeligheder for Kvindens Ligestilling med Manden, ogsaa med Hensyn til de borgerlige Hverv. Hvis Kvinderne her skal være ligestillede med Mændene, skal de ogsaa kunne paatage sig borgerlige Ombud, der nu en Gang tilfalder Manden efter Landets Love. Jeg gad nok se en Kvinde som Brandfoged paa Landet i Ildebrandstilfælde gaa op ad en Stige, og jeg gad se hende om Vinteren i stærkt Snefog, naar Driverne ligger højt, som Snefoged traske af Sted i store Træskostøvler eller Fedtlæderstøvler eller maaske i slet ingen Støvler. Jeg tror nu ikke, at det faar nogen praktisk Betydning, men jeg nævner det, for naar man ønsker Ligestilling mellem Kvinden og Manden, maa man ogsaa tage saadanne Forhold i Betragtning.

Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til kirkelige Embeder er det, Opmærksomheden særlig har fæstet sig ved. Jeg er i det store og hele enig med den foregaaende Taler. Ogsaa her vil jeg pege paa de praktiske Vanskeligheder, der er for, at Kvinder udfører de Embeder, som paa dette Omraade vilde blive hende betroet, og det kan dog ikke hjælpe, at vi vedtager en Lov herinde med den Tanke, at den ikke faar nogen praktisk Betydning, saa maa vi hellere lade være med at vedtage den. Jeg kan ikke se andet, end at Kvindens Natur i mange Tilfælde vil hindre hende i at udføre de Embedspligter, som muligt maatte blive hende betroet i Kirkens Tjeneste. Lad os tænke os en vordende Moder i Præstedragt. Lad os tænke os hende staaende ved Døbefonten. Lad os tænke os hende staaende ved Konfirmationen eller forrettende Altertjeneste i vore Kirker, og ikke blot under de Forhold, jeg her nævnede, men lad os i det hele taget tænke os Kvinden staaende i en Stilling overfor Manden, hvor det gælder Skriftemaal eller lignende Forhold. Her er Forhold, som vil faa uhyre praktisk Betydning, og som man ikke kan overse, naar man vil se praktisk paa Sagen. Jeg er overbevist om, at der i store Dele af det danske Kirkefolk vil rejse sig en meget stærk Modstand mod en saadan Ordning, som ikke har en historisk Berettigelse indenfor Kirken, og for hvis Gennemførelse der er saa store praktiske Vanskeligheder; jeg tør trøstigt sige, at hvis